

Ήσθε του πήγαινα κι' ἐγώ, βρε Περικλή κυνέπα,
και μίς σ' τὴν τόσην παραχὴν
ἐκύτταξα μὲ προσοχὴν
μὴ ρίξῃ καμμὴ γόπα.

Ἦτο λαοφιλέστερος ἀπ' ὅλους ὁ Βαρῶνος,
και τῆς Ἀθήνας ἔλεγε καθένος φαυμαρῶνος
πὼς εἶναι λίαν πιθανόν
κι' οἰκόπεδα τῶν Ἀθῶνων
αὐτὸς ὁ Καγκελάριος νὰ μᾶς καταπατήσῃ
χωρὶς καμμίαν ἀδειαν γὰρ τοῦτο νὰ ζητήσῃ.

Κι' ἐφάναζαν τῶν Ἀθῶνων τὸ οἰκοπεδογάμοι:
ἀπὸ τὸν Δ' Αἰρενταλ, παιδὴ, θεὸς νὰ σὰς φυλάγῃ.
Στὰ μᾶττα μὴν τὸν βλέπετε, μὴν τρέπετε κοντά του,
κι' ἀπὸ μακρὰν κιχαλάρετε τὴν Ἐσοχότητά του.

Τι ξένοι Καγκελάριοι και πόσα μεγαλειαι!..
μὰ τοὺς ἐξώρικτα κι' ἐγώ σ' τὴν τόσην μας φιλία
νὰ δώσουν λίγη προσοχὴ
και σ' τὴν Ἑλλάδα τὴν φτωχὴ

Τοὺς εἰπα: πρέπει και γὰρ μᾶς τὰ μᾶττα σας ν' ἀνοίξετε
και τόσα δίκχα τῶν Ρωμῶν μὲ τᾶλλα νὰ μὴν κνίξετε.
Κι' ἐκτενοί μοι παν ἔννοια σου,
μὴ σιὰς τὴν Ἐσχαρῶνια σου,
κι' ἔρκο μεγάλο πλάνο με σ' τὸν Παιρβενῶνα
πὼς πάντα θὰ σὰς ἐχωμε και τὸν και' σ' τὸν αἰῶνα.

Κι' ὁ Γκρέβι μ' ἐπλησίασε μ' εὐγένεια μεγάλη
και μοῦ φηβήρισε σ' αὐτὴ.
Π. — Τι σοῦπε τοῦτος πάλι:
Φ. — Μοῦ φαίνεται πὼς Ἀγγλιστὶ μοῦ τῶπε, παπαγάλο,
κι' ἐγὼ δὲν τὸ κατάλαδα...
Π. — Τὸν εἶδες και τὸν ἄλλο;

Φ. — Γὰρ ποῖον μοῦ λές...
Π. — Γὰρ τὸν Φαλλῆρ...
Φ. — Και τὸν Φαλλῆρ τὸν εἶδα,
κι' ἐκτενος μοῦ φηβήρισε πολλὰ γὰρ τὴν πατρίδα.
Π. — Λοιπὸν;
Φ. — Λοιπὸν ἀρχίσαμε συζήτησι κι' ἐκτενοί
ποῦ πρέπ' ἢ Συνδιάσκεψις, βρε Περικλή, νὰ γίνῃ
Καθίνος Καγκελάριος ἔλεγε τὰ ἑκά του,
και ξέρεις ποῦ τὴν ἔκαναν;
Π. — Ποῦ;
Φ. — Μίς σ' τοῦ Ζαχαράτου.

Π. — Τι φάλλεις, νιφαιμόκορμο;
Φ. — Τι θέλεις νὰ σοῦ φάλλω;
καταλλήλοτερον αὐτοῦ δὲν βρῆσαν μέρος ἄλλο.

**Συνδιάσκεψις Εὐρωσώπις,
ποῦ τὴν βλέπει κι' ἡ Γλαυκώπις.**

Σ' αὐτὸ προσήλθαν, προσοχῆ,
τῆς οὐσίας εἰ μεγάλα...
Π. — Κι' ἡ Γερουσία, Φασουλῆ;
Φ. — Τὴν εἶχαν ἐξω βγάλει.

Πάει κι' ἡ Γερουσία μας,
ἐξὼς ἠκούσθη θρήνος...
τί βλέπ' ἡ φαντασία μας
καμμὴν φορὰ, βρε κτήνος.

Καθίνος Γερουσιαστὴς
τῆς ράτσας μας τῆς θαιμαστῆς
ἔχασε τὰ νερά του.

Πορὸς τὸ λῆγε πὼς θὰ γενῃ
μὴ Συνδιάσκεψις τραπὴ
μέσα σ' τοῦ Ζαχαράτου.

Τι πράγματα παράξενα σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα!..
δὲν πήγαιναν τοῦλάχιστον ἐκαί σ' τὸν Παρβενῶνα,
κὰν ἐξω σ' τὸ Πολύγωνο, κὰν σ' τοῦ αἰὸς τοῦς στόλους,
νὰ μὴ ταραξοῦν ἄδικα Γερουσιῶν ἐμίλους.

Μὰ πορὸς εἰς τὰ θελήματα τῶν ἰσχυρῶν δὲν σκύφται
και πορὸς σ' αὐτοὺς θ' ἀντισταθῇ, βρε Περικλή κσιδα;
Π. — Δὲν πήγαιναν τοῦλάχιστον ἐκαί σ' τὸν Ποδονίφτη;
μὰ πὼς δὲν μῆπχαν και' σ' τὸ Τράμ νὰ πᾶν σ' τὴν Ἀλουσιδα;

Φ. — Ξέρω κι' ἐγώ... γατ' ῥωτᾶς ἐμένα, βρε Ζευσίκη;
ὁ καφφενὸς τοὺς ἄρεσι... κομμένο τὸ γελῆσι.
Λαπὸν ἐγένετο γι' αὐτὸ συζήτησις μεγάλη,
και παραυρῆθησαν ἐκαί
και σύγχρονοι μας φττακεί,
ποῦ ξέρεις σὺ λέγονται καινῶς και παπαγάλοι.

Οὐκοῦν σ' τὴν Συνδιάσκεψιν εἶπα κι' ἐγὼ νὰ τρέξω,
και' συζητήσομαι σοβαρὰ
κι' ἔκαναν θρασοί σ' τὰ νερά,
κι' ὁ Μπαλατζῆς τοὺς ἔβλεπε μὲ τὸ μονόκλ ἀπίσω.

Π. — Βρε τί μοῦ λές:
Φ. — Ἀληθινά... πιστεύω σ' εἰ, π λῆω,
κι' ἂν λείψουνε τὰ σκόλια, κεφάλι φισκαλέο.
Μυστηριώδης καφφενὸς ὡς ἄντρον Τροφανίου...
Π. — Κι' ὁ Κόντης;
Φ. — Ἔστειλε κι' αὐτὸς ἐκτὸς τοῦ καφφενεῖου.

Κι' ὁ Κόντης μὲ νοήματα
και παντομίμας σχήματα
καλὰ συνεννοῖστο.

Και κόμορος, φιλ' ἔραταινέ,
πὴρὶς αὐτοῦ τοῦ καφφενέ
παντοῦς ἐκινετο.

Ὁδὸ μὴν παρὸν μοῦ φάνηκε πὼς ἦσαν ἐκαί πέρα
και οὐ τοῦ θρόμου λῆρα,
και σὰν πολίτης ἔβλεπες φυλῆς ἀνοικτομιάτας
τοὺς ξένους διπλωμάτας.

Κι' ἔσω φρονῶν ἐκ τοῦ θυμοῦ
πολλὰ μιλῶσες μετ' ἐμοῦ,
κι' ἄλλων γνωστῶν ἐμίλων
τὰ μέλιστα σιωπῶλων.

Τὴν σεβαστὴν χορεύων
 μὲ νόστιμ' ἀπορίων
 τὴν κούτσικες στὰ μάτια.

Κι ἔβδον αὐτὴν μετ' αἰκτιρισμῶ
 κατέβη τὴν ὁδὸν Ἑρμού
 κι ἐπὶ γὰρ σὰ κομμάτια.

Παρόν και κάθε νηοτικός,
 παρόν και κάθε τρώγων
 κι ἔγω μετρούσα οὐκατακός
 τῆς μύγαις τῶν ἀλόγων.

Παρόντας κι ἔσοι προσπάθειον ν' ἀρπάξουν τὸ βροσί μας
 και λιπαρίμους προσαινοῦν τῶν ἰσχυρῶν τῶν Θρόνο,
 τριγυροῦσαν βρε Περικληθὸν και φερματοῦ δικαί μας
 κι ἐπιούτασαν τῶν Ἀ' Ἀφενταλ περὶ πάντων τῶν Βαθῶν.

Και κάποιος βαρλοκοδεῖς
 ἐζητήσαν μετὰ σπουδῆς
 τὴν γενεὰν αὐτοῦ.

Κι ἔκριναν λίαν συντελεῖς
 πῶς ἦεν ἄξιος κι' αὐτὸς
 νὰ γινῶ σφαιρικό.

Φερματοῦσαν βρε βλάστη,
 τοὺς ἔβουε ἀπὸ τὸ ἔλεον
 τρενήρεις πατριώται.

Και μὲ κεφάλι σὸν τρελλῆς
 ἢ Ρωμηροῦν ἢ προσηφλῆς
 ἐνεφανίσθη τότε.

Ἢ ὅλα τῆς, βρε Περικληθὸν κληθῶς συνεκίνα...
 βαρδὰτ' ἐμπρός, ἐφάνανε τὸ στόμα τοῦ Βαθῶνου,
 κι ἐμπήκη μὲς σὸν καφρενὶ κι' ἐκάθισε κι' ἐκάλει
 σκιάδης κι' ἀσκαρὸς σχεδὸν ὡσὰν αὐτὰ προγόνου.

Ἐκεί τούς ἐκούτταξε καλὰ
 κι' ἔτσι τούς ταπε στρογγυλὰ.

Ἐκάματα πολὺ καλὰ σὲ καφρενὶ νάλθητε
 και περὶ τῶσων σεβαρῶν ἔδη νὰ συσκαρῆθητε.
 Πρὸ τῆς Συνδασκίφους τὰ γένετὰ μου κλίνω...
 κι' ἔγω τὸ κάθε ζήτημα σὸν καφρενὶ τὸ λύνω.

Ὁ κόσμος ἀς ἐνθυμηθῇ
 τὰ τροπία τὰ τόσα,
 κι' ἂν οὐκ ἐτροχίετ' οὐαὶ
 ἰγὼ τροχίω γλῶσσα.

Μὲ τούτη κάθε μου παιδὶ νυχθημερὸν κακίετ'
 τοὺς ἀρπαγας και τοὺς θρασεῖς,
 κι' ἢ γλῶσσα ἔβρετ' και οὐκ
 πῶς ἂν δὲν ἔχῃ κάκκαλα, μὲ κάκκαλα τοκίετ'.